

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc T-424/13,

Jinan Meide Casting Co. Ltd
proti
Radě Evropské unie

„Dumping — Dovoz příslušenství (fitinek) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny se závitem, pocházejícího z Číny — Konečné antidumpingové clo — Důvěrné zacházení s výpočty běžné hodnoty — Včasné poskytnutí informací — Lhůta pro přijetí rozhodnutí o zacházení jako s podnikem působícím v tržním hospodářství — Právo na obhajobu — Rovné zacházení — Zásada zákazu zpětné účinnosti — Článek 2 odst. 7 až 11, čl. 3 odst. 1 až 3, čl. 6 odst. 7, čl. 19 odst. 1 a 5, čl. 20 odst. 2 a 4 nařízení (ES) č. 1225/2009“

Shrnutí – rozsudek Tribunálu (osmého senátu) ze dne 30. června 2016

1. *Akty orgánů — Časová působnost — Procesní pravidla — Hmotněprávní pravidla — Rozlišení — Časová působnost nařízení č. 1168/2012, kterým se mění základní nařízení č. 1225/2009 — Změna lhůty pro rozhodnutí o zacházení jako s podnikem působícím v tržním hospodářství — Použití na rozhodnutí, které bylo přijato před vstupem nařízení č. 1168/2012 v platnost — Nepřípustnost*

[Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1168/2012, čl. 1 odst. 1 písm. a) a článek 2; nařízení Rady č. 1225/2009, čl. 2 odst. 7 písm. c) druhá odrážka]

2. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Dovoz ze zemí bez tržního hospodářství, na který se vztahuje čl. 2 odst. 7 písm. b) nařízení č. 1225/2009 — Postup posouzení podmínek, které umožňují, aby výrobci mohli být uděleno zacházení jako s podnikem působícím v tržním hospodářství — Lhůta — Závazný charakter*

(Nařízení Rady č. 1225/2009, čl. 2 odst. 7 písm. c) druhá odrážka]

3. *Právo Evropské unie — Zásady — Vyšší moc — Pojem*

4. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Antidumpingové řízení — Právo na obhajobu — Procesní vada — Možnost domoci se zrušení nařízení, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo, prokázáním pouhé možnosti, že by rozhodnutí bylo odlišné, pokud by nedošlo k této vadě*

(Nařízení Rady č. 1225/2009)

5. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Šetření — Dodržování práv obhajoby — Povinnost orgánů zajistit informování dotčených podniků a respektovat důvěrnou povahu informací tak, aby tyto povinnosti byly ve vzájemné shodě — Dodržování zásady řádné správy — Povinnost orgánů dodržovat důvěrnou povahu informací*

(Listina základních práv Evropské unie, čl. 41 odst. 1 a 2; nařízení Rady č. 1225/2009, čl. 6 odst. 7, 19 a 20)

6. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Šetření — Dodržování práv obhajoby — Povinnost orgánů zajistit informování dotčených podniků — Dosah — Informace poskytnuté Komisi výrobcem ze srovnatelné země, jež nemají být během šetření použity — Vyloučení*

(Nařízení Rady č. 1225/2009, čl. 6 odst. 7)

7. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Šetření — Dodržování práv obhajoby — Povinnost orgánů zajistit informování dotčených podniků — Dosah — Povinnost Komise písemně odpovědět na žádost o upřesnění informací, které jsou uvedeny v dokumentu poskytujícím konečné informace, a dodržet při tom lhůtu, jejíž uplynutí je stanoveno minimálně jeden měsíc před předložením návrhu nařízení o uložení konečného antidumpingového cla — Neexistence*

(Nařízení Rady č. 1225/2009, článek 15 a čl. 20 odst. 4)

8. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Antidumpingové řízení — Práva obhajoby — Právo být vyslechnut — Rozsah — Povinnost orgánů vycházet ze stanoviska zúčastněných stran — Neexistence — Povinnost odpovědět na veškeré argumenty stran — Neexistence*

(Nařízení Rady č. 1225/2009)

9. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Antidumpingové řízení — Práva obhajoby — Soudní přezkum — Zohlednění důvodů, které nejsou základem aktu a jež údajně vedly k porušení práv na obhajobu — Nepřípustnost*

10. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Antidumpingové řízení — Sdělování informací podnikům ze strany Komise — Dodržení zásady řádné správy a zásady rovného zacházení*

(Listina základních práv Evropské unie, čl. 41 odst. 2; nařízení Rady č. 1225/2009, článek 19 a 20)

11. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Antidumpingové řízení — Sdělování informací podnikům ze strany Komise — Možnost poskytnout informaci důvěrné povahy jedné konkrétní zúčastněné straně s výslovným souhlasem osoby, která tuto informaci poskytla*

(Dohoda o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu, „antidumpingová dohoda z roku 1994“, článek 6.5; nařízení Rady č. 1225/2009, čl. 19 odst. 1 a 5, čl. 20 odst. 2 a 4)

12. *Mezinárodní dohody — Dohoda o zřízení Světové obchodní organizace — GATT 1994 — Povinnost vykládat akty sekundárního práva v souladu s těmito dohodami — Použití v oblasti antidumpingu*

(Dohoda o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu, antidumpingová dohoda z roku 1994, čl. 6.5; nařízení Rady č. 1225/2009, čl. 19 odst. 1 a 5)

1. Článek 2 nařízení č. 1168/2002 (dále jen „pozměňovací nařízení“), kterým se mění základní antidumpingové nařízení č. 1255/2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství, stanoví, že pozměňovací nařízení se použije na všechna nová a probíhající šetření od data vstupu pozměňovacího nařízení v platnost. Nejprve je třeba uvést, že změna lhůty pro rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, kterou zavedl čl. 1 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení, by se použila na všechna probíhající šetření od data vstupu tohoto nařízení v platnost, i kdyby ustanovení uvedená v článku 2 neexistovala.

Výše uvedená změna lhůty pro přijetí rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství se tak v zásadě použije v rámci probíhajícího antidumpingového šetření na veškerá rozhodnutí Komise, která se týkají otázky, zda společnost splňuje kritéria pro získání zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství ve smyslu čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce základního antidumpingového nařízení, a která byla přijata k okamžiku, kdy pozměňovací nařízení vstoupilo v platnost či později.

Naopak článek 2 pozměňovacího nařízení nemůže vést k tomu, že by se na jeho základě použil čl. 1 odst. 1 písm. a) pozměňovacího nařízení na rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, které bylo přijato před vstupem tohoto nařízení v platnost. To by totiž tomuto ustanovení jednak přiznávalo zpětný účinek, který ze znění tohoto článku 2 pozměňovacího nařízení nevyplývá. Dále, i když se nová pravidla, zejména pravidla procesní, mohou vztahovat na právní situace vzniklé a na právní postavení s konečnou platností nabytá za platnosti dřívějších právních ustanovení, musí tato nová pravidla nicméně respektovat zásadu zákazu zpětné účinnosti. Dodržení této zásady zákazu zpětné účinnosti zejména znamená, že legalita unijního aktu se musí v zásadě posuzovat ve vztahu k ustanovení, které je právním základem tohoto aktu a bylo platné ke dni jeho přijetí.

(viz body 66–68)

2. Pouhá okolnost, že Komise může, resp. musí přehodnotit své původní rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, které je stíženo vadným posouzením, není rozhodná z hlediska její povinnosti dodržet lhůtu, kterou základní antidumpingové nařízení č. 1255/2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství, stanoví pro přijetí takového původního rozhodnutí. Kromě toho ze znění čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce základního antidumpingového nařízení nevyplývá nic, co by svědčilo o nezávazném charakteru této lhůty. Dodržení tříměsíční lhůty pro rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, která je stanovena v čl. 2 odst. 7 písm. c) druhém pododstavci základního antidumpingového nařízení, tedy není z hlediska Komise fakultativní, nýbrž obligatorní.

(viz body 70–72)

3. Viz znění rozhodnutí.

(viz bod 76)

4. V oblasti dumpingu platí, že pochybení týkající se práva na obhajobu může vést ke zrušení sporného nařízení pouze tehdy, jestliže nelze zcela vyloučit možnost, že z důvodu tohoto pochybení mohlo správní řízení vést k jinému výsledku, čímž by došlo ke konkrétnímu zásahu do práva žadatele na obhajobu.

V této souvislosti žalobkyně nemá povinnost prokázat, že rozhodnutí orgánů by bylo odlišné, ale pouze to, že taková hypotéza není zcela vyloučena, jelikož by žalobkyně mohla lépe zajistit svou obhajobu, kdyby nedošlo ke zjištěnému procesnímu pochybení.

(viz body 81, 152, 194, 214)

5. Viz znění rozhodnutí.

(viz body 92–97, 103, 105)

6. V rámci antidumpingového šetření Komise nejedná v rozporu s čl. 6 odst. 7 základního antidumpingového nařízení č. 1255/2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství, ani v rozporu s právem žalobkyně na obhajobu, pokud žalobkyni neumožní nahlédnout do komunikace zaslané elektronickou poštou, která se týká pouze těžkostí, které měl výrobce ve srovnatelné zemi v souvislosti s poskytnutím požadovaných údajů Komisi za účelem stanovení běžné hodnoty výrobků, na jejichž dovoz se vztahuje antidumpingové clo, a upřesnění, která Komise poskytla v reakci na vyjádřené těžkosti. Tato komunikace tudíž sama o sobě neobsahuje informace, které by tento výrobce poskytl Komisi a které by byly použity během šetření, což je vyžadováno podle čl. 6 odst. 7 základního antidumpingového nařízení k tomu, aby do takové komunikace bylo možné nahlédnout.

(viz body 111, 114)

7. Viz znění rozhodnutí.

(viz body 120–122, 124, 125)

8. Viz znění rozhodnutí.

(viz bod 126)

9. Pokud jeden z orgánů Unie vybízí Tribunál k tomu, aby nahradil důvody, které uplatnil jeden z unijních orgánů během šetření, které probíhá za účelem uložení antidumpingového cla, pro zamítnutí žádosti žalobkyně o poskytnutí výpočtů běžné hodnoty, je třeba mít za to, že legalita unijního aktu se musí posuzovat podle skutkových a právních okolností existujících k datu, kdy byl akt přijat.

Ostatně porušení práva na obhajobu během správního řízení ve věci dumpingu může být důvodem pro zrušení antidumpingového nařízení. Proto toto porušení nemůže být napraveno tím, že by unijní soud pouze přezkoumal důvody, kterými by bylo možné odůvodnit rozhodnutí, jež zakládá údajné porušení. Tento přezkum se totiž omezuje na soudní přezkum vznesených žalobních důvodů, a tudíž nemá nahrazovat komplexní šetření věci v rámci správního řízení. Mimoto vzhledem k tomu, že se žalobkyně poprvé seznámila s důvody uplatňovanými orgány až v rámci projednávání žaloby před Tribunálem, nenachází se žalobkyně ve stejné situaci, ve které by se nacházela, kdyby mohla předložit své vyjádření k těmto důvodům během šetření. Tribunál tudíž každopádně nemůže posuzovat

skutečnost, zda došlo k porušení práva zúčastněné strany na obhajobu z důvodu odmítnutí poskytnutí výpočtů běžné hodnoty ve fázi správního řízení na základě důvodů, kterými toto odmítnutí není odůvodněno.

(viz body 150, 151)

10. V rámci současného použití článků 19 a 20 základního antidumpingového nařízení č. 1255/2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství, musí orgány dbát na dodržování zásady řádné správy a zásady rovného zacházení.

Tato obecná zásada je konkretizována v rámci čl. 9 odst. 5 základního antidumpingového nařízení. Kromě toho rozdílné zacházení je založeno na objektivním a přiměřeném kritériu, pokud souvisí s právně přípustným cílem sledovaným dotčenými právními předpisy a pokud je tato rozdílnost přiměřená cíli sledovanému dotčeným zacházením.

Skutečnost, že výrobce ve srovnatelné zemi udělil vyvážejícímu výrobcí podle čl. 19 odst. 5 svolení k tomu, aby posledně uvedený nahlížel do jeho údajů, představuje objektivně rozdílnou situaci ve srovnání s ostatními vyvážejícími výrobci zahrnutými do vzorku, která odůvodňuje rozdílné zacházení, pokud jde o důvěrnou povahu výpočtů běžné hodnoty, které vycházejí z těchto údajů. Není-li totiž takové svolení uděleno, orgány mají podle čl. 19 odst. 5 stanovenou povinnost, podle níž nemohou poskytovat informace, u nichž bylo požádáno o důvěrné zacházení. Naopak je-li takové svolení uděleno, dotčený vyvážející výrobce má alespoň právo na to, aby bylo posouzeno, zda je jeho žádost řádně odůvodněna, a to poměřením jeho práva na obhajobu a zájmů, které jsou chráněny důvěrnou povahou požadovaných informací.

Rozsah takového svolení nelze zpochybňovat tím, že se toto svolení může týkat pouze údajů poskytnutých výrobcem ze srovnatelné země a nikoli výpočtů běžné hodnoty, které byly provedeny na základě těchto údajů, pokud byly tyto výpočty Komisí odstraněny právě za účelem ochrany důvěrné povahy uvedených údajů.

Je třeba odmítnout tezi, podle níž je takové svolení neúčinné ve vztahu k informacím, které jsou důvěrné ze své povahy ve smyslu čl. 19 odst. 1 základního antidumpingového nařízení. Ze znění čl. 19 odst. 5 tohoto nařízení totiž vyplývá, že svolení uvedené v tomto ustanovení se vztahuje na veškeré informace, pro něž byla předložena žádost o důvěrné zacházení. Kromě toho ze znění čl. 19 odst. 1 uvedeného nařízení není vyloučeno, že kategorie důvěrných informací z jejich povahy může zahrnovat informace, ve vztahu k nimž osoby, které je poskytly, podaly zvláštní žádost o důvěrné zacházení. Konečně, pokud v určitých případech nelze vyloučit možnost poskytnutí důvěrných informací z jejich povahy, skutečnost, že osoba, která dotčené informace poskytla, udělila svolení k jejich poskytnutí, má nutný dopad.

Tento výklad je podporován zněním článku 6.5 dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (antidumpingová dohoda), které je v zásadě převzato ve znění článku 19 základního antidumpingového nařízení, podle kterého se svolení osoby, která poskytla orgánům provádějícím šetření důvěrné informace, vztahuje jak na kategorii důvěrných informací, jejichž důvěrnost vyplývá z jejich podstaty, tak na kategorii informací, které byly poskytnuty jako důvěrné stranami šetření.

(viz body 156–158, 177, 178, 180, 182–188)

11. V rámci antidumpingového šetření nemá teze, podle které není možné změnit důvěrnou povahu informací ve vztahu k jedné konkrétní zúčastněné straně, žádnou oporu v příslušných ustanoveních základního antidumpingového nařízení č. 1255/2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství.

Předně ze znění čl. 19 odst. 5 základního antidumpingového nařízení nevyplyvá, že by svolení osoby, která poskytla informace, které je vyžadováno pro poskytnutí veškerých informací, u nichž tato osoba předložila žádost o zachování jejich důvěrné povahy, nemohlo být uděleno konkrétně ve vztahu pouze k jedné či více ze zúčastněných stran.

Dále z demonstrativního výčtu důvodů pro důvěrnost informací, který je uveden v čl. 19 odst. 1 základního antidumpingového nařízení, vyplývá, že posouzení důvěrné povahy informací poskytnutých v rámci antidumpingového šetření může vyžadovat, aby se zohlednilo příslušné postavení jak u osob, od nichž tyto informace pocházejí, tak zúčastněných stran, které k nim mohou mít přístup.

Ovšem ze znění čl. 19 odst. 1 základního antidumpingového nařízení nevyplyvá, že by ochrana informací souvisejících s obchodním tajemstvím, které jsou důvěrné ze své podstaty a jež nejsou v zásadě poskytovány, vyžadovala, aby se v zásadě vyloučila jakákoli možnost poskytovat takové informace a tudíž veškeré posuzování konkrétní situace zúčastněné strany, která žádá o přístup k těmto informacím.

Takový výklad nemá oporu ani v úvahách, které se týkají ochrany obchodního tajemství. Přitom pokud je to vyžadováno povahou řízení, musí být zájmy zajišťované zvláštní ochranou, které požívá obchodní tajemství, poměřeny s právem na obhajobu zúčastněných stran v tomto řízení. O takový případ se jedná v antidumpingovém řízení, z čehož je nutno dovodit, že i v případě existence informací týkajících se obchodního tajemství neměla Komise povinnost odeprít jakékoli jejich poskytnutí, aniž posoudila konkrétní okolnosti případu, a zejména konkrétní postavení dotčené zúčastněné strany.

Prostor pro posouzení, který je ponechán Komisi k tomu, aby sladila požadavky vyplývající z práva zúčastněných stran na informace a z ochrany důvěrných informací, není omezen v případě, kdy je daná zúčastněná strana vyvážejícím výrobcem, který nezískal zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství.

Takový vyvážející výrobce by se konkrétně, stejně jako jakákoli jiná zúčastněná strana, neměl dostat do postavení, v němž by v zásadě čelil odmítnutí svých žádostí o poskytnutí výpočtů, které se ho týkají, aniž by byly posouzeny konkrétní okolnosti případu, a to na základě jediného důvodu, že by takovým poskytnutím mohlo dojít k vytvoření „systémové nerovnováhy“ ve vztazích mezi na jedné straně Komisí a na straně druhé takovými podniky, které se účastní šetření, jako jsou zejména výrobci, kteří nezískali zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství a výrobce ve srovnatelné zemi.

Konečně, z článku 20 odst. 2 až 4 základního antidumpingového nařízení nevyplyvá, že by orgány nemohly poskytnout jedné konkrétní straně informace, o jejichž poskytnutí tato strana žádá v souvislosti s tím, co bylo z těchto konečných informací vypuštěno, z důvodu, že by k takovým informacím musely mít přístup všechny zúčastněné strany. Zejména nelze jedné zúčastněné straně odeprít poskytnutí takových informací, na které se vztahuje čl. 20 odst. 2 až 4 základního antidumpingového nařízení, a zdůvodňovat to pouze tím, že ostatní strany mají rovněž právo na jejich poskytnutí, jestliže posledně uvedené strany nepředložily žádost v tomto smyslu.

Z výše uvedeného vyplývá, že Komisi přísluší, aby posoudila žádosti o přístup k důvěrným informacím ve vztahu ke konkrétní situaci zúčastněné strany, která je autorem takové žádosti, a to odděleně od situace ostatních zúčastněných stran, pro které mohou mít tyto informace význam.

Opačný výklad by vedl k zásadnímu omezení informací, které by měly k dispozici zúčastněné strany, což je v rozporu s požadavky, které vyplývají z dodržení práva na obhajobu, a v takovém případě, o jaký se jedná v projednávané věci, by vyústil v to, že dotčeným vyvážejícím výrobcům by byly odepírány informace, které mohou mít zásadní význam pro jejich právo na obhajobu vzhledem k dopadu, který má výpočet běžné hodnoty na stanovení dumpingového rozpětí.

(viz body 159–162, 164, 165, 167, 168, 170, 171, 175)

12. V rámci provádění pravidel WTO se vyžaduje, aby se z důvodu přednosti mezinárodních dohod uzavřených Uníí před unijními akty sekundárního práva vykládaly posledně uvedené akty v co největším možném rozsahu v souladu s těmito dohodami. Tento závěr se použije zejména v oblasti antidumpingu, vzhledem k tomu, že je nepochybně prokázáno, že základní antidumpingové nařízení č. 1225/2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství, bylo přijato za účelem provádění konkrétního závazku, který byl přijat v rámci dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (antidumpingová dohoda).

Z vlastního znění čl. 19 odst. 1 a 5 základního antidumpingového nařízení, které přebírají znění článku 6.5 antidumpingové dohody, vyplývá, že unijní normotvůrce v něm projevil svou vůli jeho prostřednictvím splnit konkrétní závazky, které vyplývají z tohoto ustanovení antidumpingové dohody. Skutečnost, že se unijní normotvůrce rozhodl, že přijme strukturu, která se liší od struktury článku 6.5 antidumpingové dohody, mimo jiné tím, že dvě části tohoto článku přejímá ve dvou různých odstavcích článku 19 základního antidumpingového nařízení, neukazuje sama o sobě na to, že by vůle unijního normotvůrce byla přijmout přístup vlastní unijnímu právnímu řádu, který by se lišil od přístupu podle antidumpingové dohody. Tato volba zapadá do rámce prostoru pro posouzení, který má unijní normotvůrce k dispozici k tomu, aby prováděl závazky, které vyplývají z článku 6.5 antidumpingové dohody, a tudíž nemůže bránit v tom, aby byl čl. 19 odst. 1 a 5 základního antidumpingového nařízení vykládán ve světle tohoto ustanovení antidumpingové dohody.

(viz body 188, 190)